

Finanšu krīzes ietekme uz aizsardzības nozari

Eiropas Parlamenta 2011. gada 14. decembra rezolūcija par finanšu krīzes ietekmi uz aizsardzības nozari ES dalībvalstīs (2011/2177(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību V sadaļu un jo īpaši 21., 42., 45. un 46. pantu, kā arī Līgumu par Eiropas Savienības darbību un tam pievienoto 10. protokolu;
- ņemot vērā Eiropadomes 2003. gada 12. decembrī pieņemto Eiropas drošības stratēģiju (EDS) „Droša Eiropa labākā pasaulē”, kā arī ziņojumu par tās īstenošanu „Sniegt drošību mainīgā pasaulē”, par kura izstrādi bija atbildīga ES augstā pārstāve un kuru Eiropadome apstiprināja 2008. gada 11.–12. decembrī;
- ņemot vērā mērķus, ko Eiropadome noteica 2008. gada decembrī, lai uzlabotu Eiropas militārās spējas,
- ņemot vērā Padomes 2011. gada 1. decembra, 2011. gada 23. maija, 2011. gada 31. janvāra un 2010. gada 9. decembra secinājumus attiecīgi par kopējo drošības un aizsardzības politiku (KDAP), par militāro spēju apvienošanu un kopīgu izmantošanu, par kopējo drošības un aizsardzības politiku un par militāro spēju attīstību,
- ņemot vērā Padomes 2011. gada 12. jūlija Lēmumu 2011/411/KĀDP, ar ko nosaka Eiropas Aizsardzības aģentūras statūtus, atrašanās vietu un darbības noteikumus un atceļ Vienoto rīcību 2004/551/KĀDP¹,
- ņemot vērā augstās pārstāves ziņojumu par KDAP, ar kuru Ārlietu padome tika iepazīstināta 2011. gada 18. jūlija sanāksmē,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 6. maija Direktīvu 2009/43/EK, ar ko vienkāršo noteikumus un nosacījumus ar aizsardzību saistīto ražojumu sūtījumiem² Kopienā,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Direktīvu 2009/81/EK, ar kuru koordinē procedūras attiecībā uz to, kā līgumslēdzējas iestādes vai subjekti, kas darbojas drošības un aizsardzības jomā, piešķir noteiktu būvdarbu, piegādes un pakalpojumu līgumu slēgšanas tiesības, un ar kuru groza Direktīvas 2004/17/EK un 2004/18/EK³,
- ņemot vērā 2011. gada 11. maija rezolūciju par kopējās drošības un aizsardzības politikas attīstību pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā⁴, 2010. gada 23. novembra rezolūciju par

---

¹ OV L 183, 13.7.2011., 16. lpp.

² OV L 146, 10.6.2009., 1. lpp.

³ OV L 216, 20.8.2009., 76. lpp.

⁴ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0228.

civilmilitāro sadarbību un civilo un militāro spēju attīstīšanu¹ un 2010. gada 10. marta rezolūciju par Eiropas drošības stratēģijas un Eiropas kopējās drošības un aizsardzības politikas īstenošanu², kā arī iepriekšējās rezolūcijas par Eiropas drošības un aizsardzības politiku,

- ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
- ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu un Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejas atzinumu (A7-0428/2011),

Vispārīgi apsvērumi

1. ar bažām norāda, ka, iestājoties finanšu, ekonomikas un parādu krīzei, aizvadītajos gados lielākajā daļā dalībvalstu ir pastiprinājusies tendence samazināt aizsardzībai paredzēto budžetu, un ka šie pasākumi, iespējams, negatīvi ietekmē valstu militārās spējas un — ja dalībvalstis nespēj kompensēt šo spēju zudumu, pastiprinot Eiropas sadarbību un koordināciju — arī ES spējas efektīvi pildīt savus pienākumus miera uzturēšanas, konfliktu novēršanas un starptautiskās drošības stiprināšanas jomā saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas hartas principiem; šajā sakarībā uzsver, ka aizsardzība ir sabiedriska labums, kas ietekmē visu Eiropas pilsoņu drošību, un visām dalībvalstīm jāsniedz savs ieguldījums atbilstīgi sadarbības, kopējā sloga sadales un izmaksu lietderības mērķim;
2. brīdina par to, ka aizsardzībai paredzēta budžeta nekoordinēta samazināšana var izraisīt noteiktu militāro spēju pilnīgu zudumu Eiropā; tāpēc atzinīgi vērtē un atbalsta Padomes aicinājumu dalībvalstīm vajadzības gadījumā apmainīties ar informāciju un uzlabot pārredzamību attiecībā uz pašreizējiem un turpmākajiem aizsardzībai paredzētā budžeta samazinājumiem, un prasa novērtēt, kā šie budžeta samazinājumi ietekmē KDAP atbalsta spēju attīstību; atgādina, ka intervence Lībijā skaidri pierādīja, ka pat Eiropas valstu koalīcija nespēj īstenot šāda veida operāciju bez ASV palīdzības;
3. atzīmē, ka turpinās nesamērīga paļaušanās uz ASV aizsardzības jautājumos, ņemot vērā to, ka ASV daļa kopējos aizsardzības izdevumos NATO ir palielinājusies līdz 75 %, un norāda, ka tāpēc Eiropas sabiedrotajiem ir jāpalielina viņu daļa aizsardzībai paredzētajos izdevumos; ar bažām norāda, ka nesen veiktā budžeta samazināšana pasliktina situāciju, ko pieļāvušas dalībvalstis, vairāk nekā desmit gadus neveicot pietiekamas investīcijas un neparedzot pietiekamus izdevumus drošības un aizsardzības jomā;
4. ņemot vērā arvien sarežģītākos un neparedzamos apstākļus drošības telpā, aicina visas ES dalībvalstis ciešāk sadarboties un koordinēt darbības, vēršoties pret kopīgiem apdraudējumiem, kas noteikti Eiropas drošības stratēģijā (EDS), pilnībā uzņemoties savu atbildības daļu par mieru un drošību Eiropā, tās kaimiņvalstīs un citur pasaulē; vienlaikus atzīstot, ka ne visi apdraudējumi pēc būtības ir militāri un ka ES rīcībā ir dažādi krīzes novēršanas un pārvaldības instrumenti, piemēram, civilo spēju un tehniskās palīdzības instrumenti, atgādina dalībvalstīm par to saistībām, tostarp Līgumā un Eiropadomes secinājumos ietvertajām saistībām, uzlabot savas militārās spējas, un aicina tās darīt visu, lai šīs saistības tiktu izpildītas;
5. atkārtoti pauž viedokli, ka stiprākas Eiropas aizsardzības spējas uzlabos ES stratēģisko

---

¹ Pieņemtie teksti, P7_TA(2010)0419.

² OV C 349 E, 22.12.2010., 63. lpp..

autonomiju un ievērojami veicinās kolektīvo drošību NATO un citu partnerību kontekstā; šajā sakarībā uzsver Lisabonas līguma noteikumu potenciālu un mudina dalībvalstis iedibināt pastāvīgu, strukturētu sadarbību, lai formulētu nosacījumus solidaritātes un savstarpējās aizsardzības klauzulu piemērošanai, un pilnībā izmantot Eiropas Aizsardzības aģentūras palīdzību;

6. ņemot vērā mērķu atšķirīgo līmeni, norāda, ka dalībvalstis aizsardzībai kopīgi tērē aptuveni EUR 200 miljardus gadā, kas ir tikai trešdaļa no ASV aizsardzības budžeta, tomēr ievērojama izdevumu summa, kas atspoguļo izdevumus aizsardzības jomā ārpus Eiropas;
7. pauž nožēlu par veidu, kā tiek tērēta lielākā daļa no šiem līdzekļiem, pamatojoties uz nesaskaņoti pieņemtiem valsts aizsardzības plānošanas lēmumiem, kuru dēļ rodas ne tikai pastāvīgas spēju nepilnības, bet bieži vien arī spēju nelietderīga izmantošana un spēju dublēšanās, kā arī rūpniecības un tirgus sadrumstalotība, un tāpēc ES nav nedz redzējuma, nedz arī resursu vai iespēju efektīvi izlietot EUR 200 miljardus;
8. uzskata, ka ekonomikas un finanšu krīzi var izmantot kā iespēju integrēt ES aizsardzības politiku, jo tā var būt stimuls, lai beidzot izstrādātu un īstenotu sen iecerētās vērienīgās reformas;
9. ņemot vērā iepriekš minēto, mudina dalībvalstis atzīt, ka ciešāka sadarbība ir labākais veids, kā panākt progresu, un jo īpaši — ka, a) labāk koordinējot aizsardzības plānošanu, kas ietver militāro prasību harmonizāciju, b) apvienojot un kopīgi izmantojot attiecīgas spējas un atbalsta struktūras, c) ciešāk sadarbojoties pētniecības un tehnoloģiju attīstības jomā, d) sekmējot rūpniecisko sadarbību un rūpniecības konsolidāciju, e) optimizējot iepirkumus un atceļot tirgus šķēršļus, dalībvalstis var rentablāk attīstīt spējas, negatīvi neietekmējot savu suverenitāti;
10. uzsver, ka ES ir pieejami rīki un mehānismi, kas var palīdzēt dalībvalstīm sasniegt turpmāk minēto, tostarp nosakot jomas, kurās finansējumu varētu piešķirt Eiropas līmenī (sk. F daļu);
11. atzīst, ka neatkarīgi no iepriekš minētā atbilstīgas ražošanas un tehnoloģiskās bāzes saglabāšana un piegādes drošības nodrošināšana ir būtiski valsts aizsardzības jautājumi, kurus nevajadzētu risināt tikai, lai sasniegtu finanšu mērķus;
12. uzskata, ka, reaģējot uz finanšu krīzi, visi ES centieni aizsardzības jomā jāvērs galvenokārt uz Eiropas Aizsardzības aģentūru (EAA), kurai ir potenciāls aptvert lielu daļu politikas jomu, īstenojot rūpīgas pārbaudes un plānošanu, taču nespēj to veikt tās pašreizējā struktūrā; prasa uzlabot EAA struktūru, ņemot vērā to, ka tās budžeta un darbinieku skaita palielināšana, kā arī atbildības jomas un vispārējās kompetences paplašināšana ilgtermiņā būs izmaksu ziņā efektīva, ļaujot aģentūrai uzlabot darbu saistībā ar ES aizsardzības nozares optimizāciju, lai veiktu konkrētu uzdevumu, proti, izvairītos no dublēšanās, kas rada augstas izmaksas, un finansiāli nenoturīgas aizsardzības politikas īstenošanas;

A. Labāka aizsardzības plānošanas koordinācija

13. atkārtoti pauž aicinājumu dalībvalstīm izstrādāt sistemātiskus drošības un aizsardzības pārskatus, ievērojot kopējus kritērijus un saskaņotu grafiku; ierosina šo uzdevumu pārvērst par ierastu darbību, kas saistīta ar budžeta procedūrām, — kā sava veida „Eiropas pusgadu” drošības un aizsardzības pārskatiem;

14. uzsver, ka šādu koordinētu pārskatu mērķis būtu izbeigt nošķirtības tradīciju valsts aizsardzības plānošanā un izveidot platformu strukturētām apspriedēm, ļaujot dalībvalstīm apspriest kopējo situāciju, proti, Eiropas perspektīvu, pirms tās pieņem nozīmīgus stratēģiskus lēmumus par savām aizsardzības spējām; uzsver, ka attiecībā uz iesaistītajām dalībvalstīm iniciatīvai jāpapildina to koordinācija NATO aizsardzības plānošanas procesā;
15. vēlreiz prasa izstrādāt ES Balto grāmatu par drošību un aizsardzību, kas ļautu izstrādāt un īstenot Eiropas drošības stratēģiju un attiecībā uz pieejamiem līdzekļiem un resursiem labāk formulēt ES drošības un aizsardzības mērķus, intereses un vajadzības, vienlaikus ņemot vērā arī netradicionālos drošības aspektus; uzsver, ka tā ir jā sagatavo un regulāri jāatjaunina, pamatojoties uz valstu pārskatiem, vienlaikus sniedzot atsauces materiālu attiecībā uz tiem, un sasaistot valsts aizsardzības plānošanu ar kopējās drošības perspektīvām un draudu novērtējumu; uzsver, ka šāda baltā grāmata, nosakot vienotu redzējumu attiecībā uz problēmām un risinājumiem, veicinās paļāvību un sniegs mērķtiecīgas stratēģiskās vadlīnijas par ES spēku vēlamo organizāciju;
16. atgādina, ka Lisabonas līgums ir nostiprinājis EAA nozīmi, kas izpaužas kā atbalsts dalībvalstu centieniem uzlabot militārās spējas kopējās drošības un aizsardzības politikas īstenošanai; tāpēc iesaka dalībvalstīm lūgt aģentūrai izvērtēt, kā uzlabot aizsardzības plānošanas koordināciju Eiropā; turklāt atgādina, ka Līgumā ir noteikts EAA pienākums novērtēt, kā tiek ievērotas saistības attiecībā uz šīm spējām, un sekmēt operatīvo vajadzību saskaņošanu, un prasa labāk pildīt šo pienākumu; iesaka — sākot īstenot „Eiropas semestri”, dalībvalstis varētu iesniegt EAA savus valsts drošības un aizsardzības pārskatus, lai saņemtu konsultāciju, kas palīdzētu izvērtēt šos pārskatus, jo īpaši ņemot vērā spēju prioritātes, kuras EAA koordinācijas padome ir noteikusi spēju attīstības plānā, kā arī citu dalībvalstu plānus un NATO aizsardzības plānošanas procesu; uzskata, ka ļoti īsā termiņā EAA arī varētu būt svarīga loma Eiropas spēju un bruņošanās politikas noteikšanā;
17. uzskata, ka pēc tam dalībvalstīm jāpiedalās savstarpēju konsultāciju procesā, lai saskaņotu savas militārās prasības un izvērtētu visas iespējas, kā palielināt izmaksu lietderību, izmantojot ES līmeņa, reģionālas, divpusējas vai citas vienošanās;
18. aicina dalībvalstis šajā procesā pievērsties arī pastāvošajām liekajām spējām, jo īpaši attiecībā uz aprīkojumu un personālu, kam ir zemāka prioritāte operācijās;

B. Spēju apvienošana un kopīga izmantošana

19. pauž stingru pārlicību, ka spēju apvienošana un kopīga izmantošana nav vairs izvēles iespēja, bet gan nepieciešamība; atbalsta dalībvalstu centienus noteikt visdaudzsološākos projektus, kas ir daļa no procesa, ko uzsāka 2010. gada septembrī Ģentē notikušajā ministru sanāksmē, un ir saskaņā ar 2010. gada novembra Vācijas un Zviedrijas iniciatīvu, vienlaikus atzīstot, ka spēju apvienošana un kopīga izmantošana nevar aizstāt spēju faktisko attīstību, bet var veicināt un uzlabot to; ņem vērā EAA veicināto un Padomes 2011. gada 1. decembrī apstiprināto projektu pirmo kopumu un aicina dalībvalstis un EAA sniegt informāciju par progresu konkrētu rezultātu sasniegšanā un vēlākais līdz 2012. gada pavasarim definēt turpmākās iespējas; mudina dalībvalstis, jo īpaši Veimāras trijotni, kā arī veidojumu „Veimāra plus”, sekmīgi īstenot spēju apvienošanu un kopīgu izmantošanu, rīkojoties kā politiskajam virzītājspēkam;
20. uzsver — jo īpaši tādās jomās kā stratēģiskie un taktiskie pārvadājumi, materiāltehniskais atbalsts, apkope, kosmosa iespējas, kiberaizsardzība, medicīniskā palīdzība, izglītība un

apmācība, kā arī atsevišķu specifisku sfēru spēju jomā dalībvalstis var daudz iegūt no dažu funkciju un īpašuma apvienošanas un kopīgas izmantošanas, neradot būtisku atkarību, kas ierobežotu to lēmumu pieņemšanas suverenitāti; neatlaidīgi mudina īstenot iniciatīvas, kas vērstas uz spēju nepilnību novēršanu tādās jomās kā transporta helikopteri, degvielas uzpilde gaisā, kuģošanas uzraudzība, bezpilota lidaparāti, aizsardzība pret ķīmisko, bioloģisko, radioloģisko un kodolenerģijas radīto apdraudējumu, pašdarinātu spridzekļu (*IED*) neutralizēšana, satelītsakaru un satelītu vadības un kontroles sistēmas, izlūkošanas, novērošanas un atpazīšanas (*ISR*) sensori un platformas, tostarp satelītsistēmu alternatīvas, piemēram, liela augstuma ilgglidošanas (*HALE*) bezpilota lidaparāti, kā arī videi draudzīgas tehnoloģijas, kas vajadzīgas, lai panāktu augstu darbības autonomijas līmeni un izmaksu efektivitāti;

21. uzsver, ka, apvienojot resursus, vienlaikus jāveicina specializācija, lai dalībvalstis, atsakoties no atsevišķām spējām, gūtu pārliecību, ka citas valstis nodrošinās to vajadzības, un atzīst, ka, lai to paveiktu, būs vajadzīga stingra dalībvalstu valdību politiskā apņēmība;
22. aicina dalībvalstis produktīvi izmantot dažādos atklātos apvienošanas un kopīgas izmantošanas modeļus, piemēram, 1) apvienošanu, izmantojot kopīpašuma tiesības, 2) valsts īpašumā esošu līdzekļu apvienošanu, 3) iepirkuma apvienošanu vai 4) lomas vai uzdevuma sadali, un, ja vajadzīgs, tos kombinēt, kā arī prasa ātri panākt progresu, jo īpaši iepriekš minētajās jomās;
23. pirmkārt, attiecībā uz „kopīpašumu” aicina dalībvalstis pētīt iespējas, kā attiecīgo aprīkojumu varētu kopīgi iegūt iesaistīto valstu konsorcijs vai ES, iedvesmojoties no iniciatīvām, piemēram, Stratēģisko aviopārvadājumu spējas iniciatīvas, kas īstenotas ar NATO līdzdalību, saskaņā ar NATO AWACS programmu vai ES *Galileo*, vai meklēt iespējas, kā ES varētu finansēt vai līdzfinansēt aprīkojumu, ko iegādājušies dalībvalstu konsorcijs; uzsver kopīpašuma potenciālu attiecībā uz dārgāko aprīkojumu, piemēram, kosmosa iespējām, bezpilota lidaparātiem vai stratēģisko pārvadājumu lidaparātiem;
24. otrkārt, attiecībā uz „valstu īpašumā esošo līdzekļu apvienošanu” uzskata par īpaši lietderīgu piemēru četru dalībvalstu iniciatīvu par Eiropas Gaisa transporta pavēlniecību (*EATC*), ar kuru saskaņā pašreizējās spējas tiek optimizētas, nododot atsevišķas kompetences kopējai struktūrai, vienlaikus pilnībā saglabājot valsts īpašumtiesības uz līdzekļiem; uzskata, ka šis apvienoto, taču nodalāmo spēju modelis ir labi piemērots arī citām operatīvā atbalsta jomām, piemēram, pārvadājumu helikopteru, jūras patruļas lidaparātu un militāro jūras pārvadājumu līdzekļu jomai; uzskata, ka, deleģējot jebkādas kompetences kādai integrētai struktūrai, ir jārikojas elastīgi un nevar prasīt, lai visi dalībnieki deleģētu tādu pašu kompetenču kopumu, tādējādi novēršot risku, ka notiek vienošanās par mazāko kopsaucēju; uzskata tomēr, ka būtu vēlams, lai dalībvalstis nodrošinātu savas valsts spējas visos *EATC* uzdevumos;
25. treškārt, attiecībā uz „iepirkuma apvienošanu”, piemēram, kā programmā A400M, uzsver kopīga iepirkuma iespējamās priekšrocības apjomradītu ietaupījumu ziņā, proti, dzīvotspējīgas rūpniecības bāzes izveidi, sadarbības un apvienošanas un kopīgas izmantošanas turpmākās iespējas ekspluatācijas atbalsta, apkopes un apmācības jomā; pauž nožēlu par to, ka šīs priekšrocības bieži vien zūd prasību un darba sadales nolīgumu atšķirību dēļ, kā programmas „Eurofighter” gadījumā; lai pilnībā gūtu iespējamus ietaupījumus, uzsver, ka ir svarīgi saglabāt kopīgi iepirktas iekārtas vienotu konfigurāciju visā tās dzīves ciklā, lai atvieglotu kopīgu ekspluatācijas atbalstu; aicina dalībvalstis apsvert

arī ārējo pakalpojumu apvienošanu;

26. ceturkārt, attiecībā uz „lomu un uzdevumu sadali” uzskata, ka pozitīvus piemērus sniedz iniciatīvas, piemēram, Francijas un Beļģijas sadarbība iznīcinātāju pilotu apmācības jomā, Apvienotās Karalistes un Francijas nolīgums par lidmašīnu bāzes kuģu kopīgu izmantošanu, Francijas un Vācijas helikopteru pilotu apmācības iniciatīva vai Beļģijas un Nīderlandes jūras kara flotes sadarbība, kurās vairākas valstu atbalsta struktūras tiek kopīgi izmantotas ar sadarbības partneri; jo īpaši uzsver iespējas izglītības, apmācības un treniņu jomā un īpaši iespējas kopīgi izmantot militāro akadēmiju, pārbaužu un novērtēšanas iespējas un pilotu apmācības iespējas; attiecībā uz spējām atsevišķās specifiskās jomās uzskata, ka lomu un uzdevumu sadale ir vienīgais veiksmīgais veids, kā lielākajai daļai dalībvalstu nodrošināt piekļuvi dažādām retām spējām, piemēram, ķīmiskās, bioloģiskās, radioloģiskās un kodolmateriālu aizsardzības vienībām vai slimnīcu lidaparātiem;
27. atgādina par Līgumā noteikto EAA nozīmīgo lomu daudzpusēju projektu ierosināšanā, dalībvalstu programmu koordinācijā un pētniecības un tehnoloģijas sadarbības programmu pārvaldībā; izceļ EAA projektus, kuri jau darbojas, piemēram, Apmācības programmu helikopteru jomā un pārvietojamu ekspertīžu laboratoriju pašdarinātu spridzekļu neitralizēšanai un tās izmantošanu Afganistānā, un prasa panākt lielāku progresu attiecībā uz citām iniciatīvām, piemēram, Eiropas Gaisa transporta floti (*EATF*); mudina dalībvalstis izmantot aģentūras piedāvātās iespējas administratīvā un juridiskā atbalsta ziņā un uzticēt tai sadarbības iniciatīvu pārvaldību un uzsver, ka jānodrošina līdzekļi, lai EAA spētu tikt galā ar uzticētajiem papildu pienākumiem;
28. atzīst divpusējas un reģionālas iniciatīvas, piemēram, 2010. gada Apvienotās Karalistes un Francijas nolīgumus aizsardzības jomā, Ziemeļvalstu sadarbību aizsardzības jomā un Baltijas valstu sadarbību aizsardzības jomā, par nozīmīgiem pasākumiem resursu izmantošanas racionalizēšanai un īstermiņa spēju nepilnību novēršanai; atzīmē priekšlikumus par līdzīgas sadarbības īstenošanu citos reģionos, piemēram, Višegradas grupas valstīs; tomēr uzskata, ka joprojām pastāv būtiskas strukturālās nepilnības, kuras ir koordinēti jārisina ES līmenī, un ka tādēļ kādā noteiktā brīdī šie divpusējie vai reģionālie pasākumi ir jāintegrē plašākā Eiropas perspektīvā, nodrošinot, lai tie sekmētu KDAP attīstību un nebūtu pretrunā ar to; šajā sakarībā uzskata, ka EAA būtu jāpiešķir lielāka nozīme vispārējas centienu saskaņotības nodrošināšanā, un mudina turpmāk apsvērt to, kā varētu izmantot Līguma noteikumus par pastāvīgu strukturētu sadarbību, lai nodrošinātu vispārējas koordinācijas sistēmu;
29. uzskata, ka civilmilitārie ES operatīvie štābi, kurus Parlaments ir vairākkārt prasījis izveidot, ne tikai būtiski palielinātu ES spēju atbalstīt starptautisko mieru un drošību, bet arī ilgtermiņā radītu ietaupījumus valstu budžetā atbilstīgi apvienošanas un kopīgas izmantošanas loģikai; uzsver, ka ir nepieciešama priekšsēdētāja vietnieces / augstās pārstāves politiskā vadība un aicina priekšsēdētāja vietnieci / augsto pārstāvi turpināt darbu, balstoties uz Veimāras iniciatīvu, un izpētīt juridiskās iespējas, lai atbilstoši modelim, ar kuru Padome tika iepazīstināta 2011. gada jūlijā, pēc iespējas drīz izveidotu autonomu operāciju plānošanas un īstenošanas modeli, kas ietver divas atsevišķas (civilās un militārās) pavēlniecības ķēdes;
30. atzinīgi vērtē NATO „gudrās aizsardzības” iniciatīvu un atkārtoti uzsver nozīmi, kāda ir ES un NATO savstarpējai koordinācijai un saskaņošanai visos līmeņos, lai izvairītos no nevajadzīgas dublēšanās; uzsver, ka ES un NATO praktiskās sadarbības pastiprināšana, jo

īpaši finanšu krīzes radīto problēmu risināšanā, ir obligāta prasība; īpaši aicina EAA un Sabiedroto transformācijas pavēlniecību cieši sadarboties, lai nodrošinātu, ka abu organizāciju apvienošanas un kopīgas izmantošanas projekti ir savstarpēji papildinoši un vienmēr tiek īstenoti, radot pēc iespējas lielāku pievienoto vērtību;

31. atzīmē kiberaizsardzības līdzekļu apvienošanas potenciālu, ņemot vērā Eiropas kibersistēmu integrāciju, un nepieciešamību nodrošināt labāku ES koordināciju šajā jomā;

C. Atbalsts pētījumiem un tehnoloģiju attīstībai aizsardzības jomā

32. atgādina, ka drošības un aizsardzības nozarē liela nozīme ir pētniecībai un inovācijai, kas uzlabo Eiropas aizsardzības rūpniecības konkurētspēju un spēju pārvarēt grūtības, un ka šis aspekts ir svarīgs, lai sasniegtu stratēģijā „Eiropa 2020” noteikto ilgtspējīgas izaugsmes mērķi; norāda, ka pašreizējiem centieniem pētniecības un tehnoloģiju jomā būs izšķiroša nozīme tehnoloģiju jauninājumu apgūvē nākotnē; pauž nožēlu par to, ka tikai aptuveni 1 % no ES dalībvalstu kopējiem izdevumiem aizsardzības jomā novirza pētniecībai un tehnoloģijām, taču vairāk nekā 50 % joprojām izmanto personāla izmaksu segšanai, un īpaši nosoda to, ka lielākajā daļā dalībvalstu šis rādītājs ir daudz zemāks par 1 %; mudina dalībvalstis prioritārā kārtā izslēgt pētniecību un tehnoloģijas no jomām, kurās veicami izdevumu samazinājumi;
33. pauž nožēlu par to, ka joprojām lielākoties netiek izmantotas apjomradītu ietaupījumu sniegtās iespējas, īstenojot sadarbības projektus, un ka aptuveni 85 % no izdevumiem pētniecības un tehnoloģiju jomā vēl arvien tiek segti valsts līmenī un lielākā daļa izdevumu tiek segta nevis starptautiskā, bet divpusējā līmenī, veicinot sadrumstalotību dalībvalstīs; atgādina, ka Eiropas aizsardzības ministri 2007. gada novembrī vienojās par kopīgiem kritērijiem, lai palielinātu aizsardzības izdevumus pētniecībai un tehnoloģijām līdz 2 % no visiem aizsardzības izdevumiem un Eiropas kopīgos aizsardzības izdevumus pētniecības un tehnoloģiju jomā — līdz 20 %;
34. uzsver EAA būtisko nozīmi kopīgu zinātniskās izpētes pasākumu koordinēšanā un plānošanā aizsardzības jomā; uzsver, ka sadarbība pētniecības jomā nodrošina dažādus ieguvumus, piemēram, uzlabo sadarbību un galu galā veicina dalībvalstu bruņoto spēku aprīkojuma un iespēju lielāku vienveidību, jo pētniecība ir jebkuras aprīkojuma attīstības programmas pirmais posms;
35. atgādina, ka arvien pieaug divējāda lietojuma tehnoloģiju izmantošana, un tāpēc ir svarīgi uzlabot Eiropas aizsardzības un civilās drošības pētniecības programmu savstarpējo papildināmību un sinerģiju; mudina EAA un Komisiju īstenot koordināciju, pamatojoties uz sistēmu Eiropas sadarbībai, lai pēc iespējas vairāk palielinātu sinerģijas ar Pētniecības un tehnoloģiju attīstības pamatprogrammas tematisko jomu „Drošība”, jo īpaši tādās jomās kā ķīmiskās, bioloģiskās, radioloģiskās un kodolmateriālu aizsardzības stiprināšana, pašdarinātu spridzekļu izmantošanas nepieļaušana, bezpilota lidaparātu sistēmas, kuģošanas uzraudzība, informācijas pārvaldība un apstrāde un kiberaizsardzība;
36. jo īpaši uzsver, ka nākamajā programmā „Horizon 2020” pētniecība drošības jomā jā saglabā kā atsevišķa tematiskā joma; uzskata, ka tematiskā joma „Drošība” būtu jāpaplašina, lai atspoguļotu nepieciešamību pēc jauninājumu un tehnoloģiju nodošanas starp civilo un aizsardzības nozari, tomēr neatkāpjās no viedokļa, ka šai tematiskajai jomai vajadzētu saglabāt tās civilo aspektu, vienlaikus pienācīgi ņemto vērā programmās un projektos ietvertās ar aizsardzību saistītās attiecīgās prasības;

37. norāda, ka, tāpat kā civilās pētniecības rezultātus nereti izmanto aizsardzības jomā, papildu rezultāti, ko iegūst, veicot pētniecību aizsardzības jomā, bieži vien nodrošina ieguvumu visai sabiedrībai; jo īpaši atgādina par piemēriem saistībā ar internetu un *GPS*; uzskata, ka, raugoties tālākā nākotnē, nākamajās pamatprogrammās vairāk uzmanības varētu pievērst pētniecībai aizsardzības jomā, lai stimulētu Eiropas sadarbību pētniecības jomā un palīdzētu apvienot dalībvalstu sadrumstaloto finansējumu;
38. tomēr uzsver, ka nedrīkst pārvietot civilajai pētniecībai paredzētos resursus un ka jebkurai ES finansētai pētniecības darbībai aizsardzības jomā vispirms jāatbilst mērķim uzlabot ES krīzes pārvarēšanas spējas, un tai jābūt vērstai uz divējāda lietojuma tehnoloģiju pētniecību;
39. atgādina, ka saskaņā ar Septītās pamatprogrammas (PP7) juridisko pamatu tiem pētniecības pasākumiem, kuri saņem atbalstu no šīs programmas, ir jāievēro ētiskie pamatprincipi, tostarp Eiropas Savienības Pamattiesību hartā noteiktie principi; aicina Komisiju uzlabot veidu, kādā tā nodrošina ētisko principu ievērošanu, novērtējot atbilstību kritērijiem, kas nepieciešami, lai piedalītos „drošības” jomā īstenotajās PP7 pētniecības programmās; turklāt aicina Komisiju katram projektam, kuru finansēs no PP7 un turpmākajām pētniecības programmām, kā standarta elementu paredzēt ētikas un sociālās ietekmes novērtējumu;
40. norāda, ka LESD 185. panta noteikumi atļauj ES piedalīties pašreizējās pētniecības un attīstības programmās, ko sākušas vairākas dalībvalstis; uzskata, ka šo iespēju varētu izmantot, pamatojoties uz šo pantu, lai paātrinātu KDAP misijām un operācijām vajadzīgo spēju uzlabošanu;
41. atgādina, ka vienlīdz svarīgi ir veidot sinerģijas ar Eiropas kosmosa programmām, un atbalsta EAA, Komisijas un Eiropas Kosmosa aģentūras turpmāku koordināciju, pamatojoties uz Eiropas sadarbības sistēmu, jo īpaši tādās jomās kā Zemes novērošana no kosmosa un informētība par situāciju kosmosā; prasa nodrošināt Zemes novērošanas programmu *MUSIS*, *GMES* un *EDRS* ciešu koordināciju un saskaņot civilo un militāro telpisko datu infrastruktūras standartus; prasa nākamajā daudzgadu finanšu plānā (2014.–2020. gadam) turpināt finansēt *GMES* projektu no ES budžeta;

D. Eiropas aizsardzības tehnoloģiskās un rūpnieciskās bāzes veidošana

42. atgādina, ka jāpanāk progress Eiropas aizsardzības tehnoloģiskās un rūpnieciskās bāzes konsolidācijā, jo, ņemot vērā to, ka tehnoloģijas kļūst arvien sarežģītākas, pieaug starptautiskā konkurence un tiek samazināts aizsardzības budžets, nevienā ES dalībvalstī vairs nav iespējams nodrošināt aizsardzības nozares ilgtspējību, veicot darbu tikai valsts līmenī; pauž nožēlu par to, ka, lai gan ir izdevies panākt zināmu koncentrācijas līmeni Eiropas aerokosmiskajās nozarēs, sauszemes un jūras aprīkojuma nozare joprojām ir ārkārtīgi sadrumstalota valstu līmenī; brīdina dalībvalstis par iespēju, ka investīciju samazinājumi aizsardzības jomā var radīt risku, ka Eiropas aizsardzības rūpniecība un tehnoloģiju inovācijas nonāk trešo valstu kontrolē, kurām ir atšķirīgas stratēģiskās intereses;
43. uzskata, ka militāro prasību saskaņošanai, veicot drošības un aizsardzības politikas koordinētu pārskatīšanu, kā aprakstīts A daļā, būtu jāveicina aprīkojuma iegādes saskaņošana ES dalībvalstu starpā, kas ir pirmais priekšnosacījums, lai pieprasījuma pusē radītu apstākļus Eiropas aizsardzības nozares veiksmīgai starptautiskai pārstrukturēšanai;
44. atzīstot, ka viena no pārstrukturizācijas iespējamajām sekām būs dažu dzīvotnespējīgu

valsts nozares darbības virzienu likvidācija, uzsver, ka visiem vidējā termiņa un ilgtermiņa plāniem attiecībā uz šādu pārstrukturizāciju jābūt tādiem, lai pēc iespējas mazāk ietekmētu nodarbinātību; tāpēc iesaka nodrošināt lielāku pārorientāciju un sinerģiju, kura vairāk balstītos uz specializāciju, sadarbību un savstarpējo papildināmību; prasa efektīvāk izmantot ES finansējumu, piemēram, Eiropas Sociālā fonda un Eiropas Globalizācijas pielāgošanās fonda finansējumu, lai nodrošinātu atbalstu sagatavošanās pasākumiem un pielāgotos pārmaiņām;

45. uzsver, ka Eiropas aizsardzības tehnoloģiskās un industriālās bāzes veicināšana var radīt ilgtspējīgas darbavietas Eiropas pilsoņiem ES aizsardzības nozarēs;
46. attiecībā uz nozares pārstrukturizāciju uzsver arī to, ka ir svarīgi nodrošināt, lai netiktu apdraudēta piegādes drošība; aicina dalībvalstis un Komisiju nekavējoties izveidot visaptverošu un vērienīgu ES piegādes drošības sistēmu, kuras pamatā ir savstarpējo garantiju sistēma; prasa dalībvalstīm, sperot pirmos soļus šā mērķa virzienā, pilnībā izmantot direktīvas par sūtījumiem sniegtās iespējas un paātrināt darbu, lai īstenotu 2006. gada Pamatnolīgumu par piegādes drošību ārkārtas operatīvajos apstākļos;
47. mudina EAA turpināt izstrādāt Eiropas kopējo nostāju attiecībā uz galvenajām nozares spējām, kas jā saglabā vai jāattīsta Eiropā; papildus šiem centieniem aicina aģentūru analizēt atkarību no ārpuskopienas tehnoloģijām un piegādes avotiem Eiropas stratēģiskās autonomijas nodrošināšanai, un dalībvalstīm sniegt konkrētus ieteikumus atbilstīgi darbam, ko veic Eiropas Komisija, kas arī ir izstrādājusi vairākas programmas, lai mazinātu Eiropas atkarību no piegādēm un atkarību enerģijas jomā;
48. uzskata, ka kopīgas bruņošanās programmas, piemēram, programmas, kuras uzsākusī EAA un kuras vada Organizācija kopīgai sadarbībai bruņojuma jomā (*OCCAR*), ir būtisks instruments, lai mazinātu attīstības izmaksas, sniegtu atbalstu nozares konsolidācijai, veicinātu standartizāciju un sadarbību un sekmētu globālo konkurētspēju; uzsver EAA nozīmi, iestrādājot vajadzības pēc spējām sadarbības programmās un nosakot sadarbības iespējas dzīves cikla sākumposmā; aicina EAA turpināt darbu saistībā ar kopīgo datubāzi valstu projektu kā sadarbības iespēju saskaņošanai un mudina dalībvalstis izmantot šo datubāzi; aicina EAA izstrādāt labākās prakses pamatnostādnes saistībā ar sadarbību bruņošanās jomā, kā noteikts tās Eiropas stratēģijā sadarbībai bruņošanās jomā;
49. mudina dalībvalstis kopīgajās bruņošanās programmās izvairīties no stingriem darbu dalīšanas nosacījumiem, norādot uz „investīciju taisnīgas atdeves principa” negatīvo ietekmi saistībā ar neefektīvu darbu sadali, kas aizkavē programmu īstenošanu un rada augstākas izmaksas; prasa „investīciju taisnīgas atdeves principu” aizstāt ar daudz elastīgāko „globālā līdzsvara koncepciju”, kas nodrošina efektīvu konkurenci ES attiecībā uz darbuzņēmēju atlasī, ar nosacījumu, ka tiek panākts minimuma līdzsvars, lai nodrošinātu, ka mazie un vidējie uzņēmumi var konkurēt ar lielajiem uzņēmumiem, pamatojoties uz vienlīdzīgiem nosacījumiem; atzinīgi vērtē to, ka „globālā līdzsvara koncepciju” izmanto EAA spēku aizsargāšanas kopīgajā investīciju programmā, un aicina aģentūru piemērot šo koncepciju visās tās darbības jomās, lai sasniegtu galīgo mērķi, proti, lai nodrošinātu vienlīdzīgus konkurences nosacījumus Eiropas aizsardzības aprīkojuma tirgū un ņemtu vērā mazo un vidējo uzņēmumu intereses;
50. aicina dalībvalstis izmantot *OCCAR* pieredzi pārvaldības jomā, lai īstenotu kopīgās programmas, ko sagatavojuši EAA, un mudina EAA un *OCCAR* noslēgt administratīvu nolīgumu par sadarbību; atgādina, ka visas ES dalībvalstis var pievienoties *OCCAR*, ja tās

to vēlas un izpilda dalības kritērijus;

51. aicina Komisiju un dalībvalstis sadarboties, lai nodrošinātu kiberdrošību kā neatņemamu aizsardzības nozares aspektu;
52. norāda, ka vēl nav izstrādāta Eiropas aizsardzības tehnoloģiskās un rūpnieciskās bāzes (*EDTIB*) Eiropas līmeņa definīcija, un aicina Komisiju un EAA analizēt šādas definīcijas iespējamus kritērijus un to ietekmi; šajā sakarībā uzsver, ka viens no svarīgākajiem kritērijiem varētu būt tehnoloģiskā pievienotā vērtība, ko rada apstākļi, ka speciālistu biroji ir izvietoti ES dalībvalstu teritorijā; mudina dalībvalstis izskatīt jautājumu par aizsardzības rūpniecības pamatmērķa noteikšanu, lai nodrošinātu skaidru *EDTIB* attīstības ilgtermiņa redzējumu;
53. norāda — lai Eiropas aizsardzības rūpniecība kļūtu konkurētspējīga, svarīga ir transatlantiska sadarbība rūpniecības jomā, kas var atvieglot piekļuvi jaunām tehnoloģijām, veicināt uzlabotu produktu attīstību, nodrošināt stimulus izmaksu samazināšanai un saīsināt ražošanas ciklu; norāda arī uz potenciālu, ko var sniegt sadarbība ar ārējiem partneriem;

E. Aizsardzības aprīkojuma Eiropas tirgus izveide

54. atgādina — lai uzlabotu Eiropas aizsardzības rūpniecības konkurētspēju, kā arī, lai nodrošinātu nodokļu maksātāju interešu pienācīgu aizsardzību, dalībvalstīm steidzami jāuzlabo savu aizsardzības tirgu pārredzamība un atvērtība; uzskata, ka Direktīva 2009/81/EK par aizsardzību un sensitīviem iepirkumiem stiprina vienoto tirgu, mazinot iepirkuma noteikumu atšķirības aizsardzības nozarē un atverot valstu tirgus lielākas konkurences nodrošināšanai, un atgādina, ka šīs direktīvas transponēšanas termiņš beidzās 2011. gada 21. augustā; aicina Komisiju savlaicīgi ziņot par dalībvalstu veiktajiem transponēšanas pasākumiem un veikt visas nepieciešamās darbības, lai nodrošinātu direktīvas savlaicīgu un saskaņotu transponēšanu un pareizu īstenošanu;
55. uzsver, ka direktīva ir pielāgota iepirkuma līgumu īpatnībām aizsardzības un drošības jomā un ka tāpēc attiecībā uz šādiem līgumiem jebkurš atbrīvojums no ES tiesību aktu piemērošanas, pamatojoties uz LESD 346. pantu, ir uzskatāms par likumīgu tikai ārkārtas un pienācīgi pamatotos gadījumos, lai aizsargātu būtiskas valsts drošības intereses; aicina Komisiju nodrošināt direktīvas, kā arī LESD 346. pantā minētās atkāpes pareizu piemērošanu; uzsver, ka tādējādi tiktu gūts labums no novērtējuma, kuru veiktu Komisija un kurā tā ziņotu par paraugpraksi, kā arī par jauno noteikumu nepareizas piemērošanas gadījumiem;
56. uzsver, ka atbilstīgi pašreizējiem centieniem panākt Eiropas publisko iepirkumu sistēmas modernizāciju un racionalizāciju direktīvas noteikumu praktiskajā piemērošanā būtu jāatspoguļo administratīvās sistēmas vienkāršošanas un sloga mazināšanas mērķi, un ka, lai uzlabotu konkursa procedūru starptautisko aspektu, ir jāpārskata neatbilstīgas vai nesamērīgas tehniskās prasības, kas ierobežo piekļuvi iekšējam tirgum; turklāt atgādina, ka iespējamais apakšuzņēmējus nedrīkstētu diskriminēt pēc valstspiederības;
57. atgādina, ka režīmu, kas izveidots ar EAA Rīcības kodeksu aizsardzības iepirkumu jomā un Labākās prakses kodeksu piegādes ķēdē, var piemērot tikai līgumiem, uz kuriem attiecas LESD 346. pantā minētā atkāpe; aicina EAA un Komisiju pārskatīt šā režīma nozīmi pēc direktīvas par iepirkumu aizsardzības jomā stāšanās spēkā;

58. mudina dalībvalstis noteikt par galveno prioritāti cīņu pret korupciju aizsardzības iepirkuma jomā, proti, atbilstīgi īstenojot šo direktīvu, paužot nožēlu par korupcijas radītajām postošajām sekām, jo īpaši par mākslīgi paaugstinātajām izmaksām un nevajadzīga, neatbilstīga vai nepiemērota aprīkojuma iegādi, par šķēršļiem kopīgo iepirkumu un sadarbības programmu īstenošanai, kavējot tirgus atvēršanu un radot lielu slogu dalībvalstu budžetiem; stingri iesaka ne tikai ieviest pārredzamas un konkurētspēju veicinošas publiskā iepirkuma procedūras, bet arī ievērot ieteikumus, kas sniegti NATO un *DCAF* izstrādātajā dokumentā „Integritātes veidošana un korupcijas mazināšana aizsardzības jomā: labākās prakses apkopojums”; uzsver pozitīvos piemērus, piemēram, koncepciju „vienošanās par aizsardzības integritāti” starp valdību un iepirkuma dalībniekiem ar neatkarīgu novērotāju līdzdalību vai sistemātisku parlamentāru uzraudzību iepirkuma, kas pārsniedz noteiktu summu, procedūras visos posmos, ko jau praktizē vairākās dalībvalstīs;
59. uzsver, ka kompensāciju piešķiršanas prasības būtībā var būt pamatotas tikai tādā gadījumā, ja tās ir vajadzīgas būtisku drošības interešu aizsardzībai saskaņā ar LESD 346. pantu, un ka tām būtu jāatbilst pārredzamības principam un tās nekādā gadījumā nedrīkst radīt korupcijas risku vai traucēt Eiropas aizsardzības aprīkojuma tirgus darbībai;
60. aicina dalībvalstis, EAA un Komisiju sadarboties, lai pakāpeniski likvidētu kompensāciju piešķiršanas prasības, vienlaikus veicinot mazāku dalībvalstu nozaru integrāciju Eiropas aizsardzības tehnoloģiskajā un rūpnieciskajā bāzē, izmantojot citus līdzekļus, nevis kompensāciju piešķiršanu;
61. aicina Komisiju un EAA meklēt iespējas, lai ierobežotu arī citus tādas prakses veidus, kas rada traucējumus tirgū, piemēram, valsts atbalstu un eksporta atbalstu, pamatojoties uz EAA iniciatīvu vienlīdzīgu konkurences nosacījumu panākšanai;
62. uzskata, ka pašreizējā budžeta situācijā principu par Eiropas priekšrocību aizsardzības aprīkojuma iepirkuma jomā var uzskatīt par Eiropas solidaritātes izpausmi; aicina Komisiju un EAA iesniegt izmaksu un ieguvumu analīzi saistībā ar procedūru, kad Eiropa izvēlas atsevišķus aizsardzības aprīkojuma veidus, attiecībā uz kuriem ir svarīgi saglabāt stratēģisku neatkarību, un kad nav iespējams nodrošināt savstarpīgumu attiecībā uz piekļuvi trešo valstu tirgiem; uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt Eiropas aizsardzības produktiem lielāku piekļuvi trešo valstu tirgiem;
63. atgādina, ka administratīvais slogs, ko rada licencēšanas pienākumi attiecībā uz ES iekšējo tirdzniecību ar ražojumiem, kas saistīti ar aizsardzību, ir ierobežojoši ietekmējis nozares konsolidāciju, un tas ir bijis būtisks šķērslis starptautisku sadarbības programmu īstenošanai bruņošanās jomā; atgādina, ka Direktīvas 2009/43/EK par to ražojumu sūtījumiem ES, kas saistīti ar aizsardzību, transponēšanas termiņš beidzās 2011. gada 30. jūnijā un ka dalībvalstīm ir jāpiemēro jaunie noteikumi no 2012. gada 30. jūnija; aicina Komisiju savlaicīgi ziņot par dalībvalstu veiktajiem transponēšanas pasākumiem un veikt visas nepieciešamās darbības, lai nodrošinātu direktīvas pareizu īstenošanu;
64. aicina dalībvalstis pēc iespējas efektīvāk izmantot jaunās vispārīgās licences sūtījumiem citu dalībvalstu bruņotajiem spēkiem kā būtisku instrumentu piegādes drošības uzlabošanai Eiropas Savienībā;
65. uzsver, ka minētās direktīvas panākumi, jo īpaši attiecībā uz licencēm sūtījumiem uzņēmumu starpā, ir lielā mērā atkarīgi no dalībvalstu savstarpējās uzticēšanās eksporta kontroles jomā; mudina dalībvalstis stingri ievērot pienākumus, kas noteikti Padomes

Kopējā nostājā 2008/944/KĀDP, ar ko izveido kopīgus noteikumus, kas reglamentē militāru tehnoloģiju un ekipējuma eksporta kontroli, un nodrošināt visu licences pieteikumu stingru novērtējumu, pamatojoties uz noteiktajiem astoņiem kritērijiem; aicina priekšsēdētāja vietnieci / augsto pārstāvi kopējās nostājas pārskatīšanas kontekstā novērtēt dalībvalstu atbilstību gan tirdzniecības, gan ārpolitikas apsvērumiem, tostarp importētāju valstu atbilstību cilvēktiesību ievērošanas un demokrātijas principiem;

66. atkārti, cik ļoti būtiska ir aizsardzības aprīkojuma standartizācija, lai izveidotu Eiropas vienoto aizsardzības tirgu, kā arī, lai nodrošinātu sadarbību un sekmētu sadarbību bruņošanās programmu īstenošanā, projektu apvienošanā, kopīgā to īstenošanā un tamlīdzīgos pasākumos; mudina EAA, Komisiju un Eiropas standartizācijas organizācijas (*CEN, CENELEC, ETSI*), sadarbojoties ar nozares pārstāvjiem un jo īpaši ar NATO Standartizācijas aģentūru, paātrināt darbu aizsardzības un drošības nozares standartu atšķirību un civilā un militārā aprīkojuma atšķirību mazināšanas jomā; aicina izmantot un turpināt pilnveidot Eiropas aizsardzības nozares standartu informācijas sistēmu un Eiropas rokasgrāmatu iepirkumam aizsardzības jomā;
67. aicina dalībvalstis un Komisiju ieviest Eiropas sertifikācijas sistēmu ar drošību un aizsardzību saistītiem ražojumiem, lai izbeigtu nepieņemamo situāciju, kad katrā dalībvalstī ir jāveic atsevišķas pārbaudes; norāda, ka šis laikietilpīgais un apgrūtinātais process būtiski paaugstina ražotāju izmaksas, kaitējot to konkurētspējai un jo īpaši mazo uzņēmumu konkurētspējai; atbalsta EAA darbu militārā lidojumderīguma jomā un rosina dalībvalstis paātrināt darbu saistībā ar Eiropas Apvienotās militārā lidojumderīguma organizācijas izveidi kā Eiropas Aviācijas drošība aģentūras militāro partneri;
68. uzsver, ka iepriekš minētajai standartizācijai un konsolidācijai jābūt daļai no procesa, ko virza nevis nozare, bet gan ES, ievērojot Eiropas intereses un sabiedrības reālās vajadzības, un ka dalībai kopīgās ES programmās un sinerģijā jābūt principam, kas atvērts visām dalībvalstīm;

F. Jaunu ES līmeņa finansējuma formu meklējumi

69. pauž pārliecību, ka, it īpaši saistībā ar jaunā daudzgadu finanšu plāna pieņemšanu, jāizskata iespējas izmantot ES budžetu, lai palīdzētu dalībvalstīm sasniegt kopējās drošības un aizsardzības politikas mērķus, samazinot izmaksas;
70. kā noteikts C daļā iepriekš tekstā, aicina pastiprināt un paplašināt pētniecību drošības jomā Pētniecības pamatprogrammas ietvaros, aicina izmantot LESD 185. pantu, lai līdzfinansētu esošās pētniecības un attīstības programmas, kā arī sagatavot jaunu tematisko jomu pētniecībai aizsardzības jomā, izmantojot civilmilitārus risinājumus, lai stimulētu kopīgu pētniecību aizsardzības jomā;
71. uzskata, ka ES finansējums jāizmanto, lai veicinātu sadarbību izglītības un mācību jomā, kā arī sekmētu aizsardzības nozares dalībnieku, pētniecības institūtu un akadēmiju tīklu izveidi; prasa veikt nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu stipendiju piešķiršanu no ES budžeta kadetiem, kuri piedalās programmas *Erasmus* militārajā ievirzē, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi ar studentiem civilajās augstākās izglītības iestādēs un tādējādi veicinātu vispārējās drošības kultūras un pieejas attīstību;
72. iesaka finansēt Eiropas Drošības un aizsardzības koledžas pasākumus, kas vērsti uz civilo un militāro ekspertu apmācību krīzes pārvarēšanas jomā un KDAP īstenošanā, un vispārējās

drošības kultūras veicināšanu ES, izmantojot Stabilitātes instrumentu;

73. mudina turpināt attīstīt koledžu kā forumu sadarbībai starp dalībvalstu aizsardzības akadēmijām un civilajām drošības mācību iestādēm, lai noteiktu un pilnveidotu izmaksu samazināšanas iespējas un apvienotu un kopīgi īstenotus projektus; aicina dalībvalstis izveidot koledžu par patiesi akadēmisku iestādi un, ņemot vērā tās izteikto civilmilitāro ievirzi, un ierosina, ka ES to varētu finansēt, paredzot līdzekļus nākamajā daudzgadu finanšu plānā;
74. aicina visus iesaistītos dalībniekus novērtēt, vai ES piederošo un *GALILEO* sistēmā ietilpstošo aktīvu izmantošana, kā izklāstīts B daļā, var būt dzīvotspējīgs un izmaksu ziņā efektīvs risinājums, jo īpaši tādās jomās kā stratēģiskais un taktiskais transports vai novērošana;
75. mudina dalībvalstis prioritārā kārtā palielināt EAA budžetu, atzīstot aģentūras radīto pievienoto vērtību, sadarbības ceļā kompensējot dalībvalstu līmenī veikto finansējuma samazinājumu; pauž nožēlu par to, ka Padomes lēmumā par EAA tai netika paredzēts daudzgadu finanšu plāns, kas atbilst ES vispārējam budžetam;
76. norāda, ka ES Satelītu centrs, kas darbojas ar pieticīgu budžetu, ir pierādījis savu efektivitāti un radīto pievienoto vērtību dažādās drošības un aizsardzības operācijās; atgādina, ka arvien, tostarp pēc nesējumiem Ziemeļāfrikā, pieaug pieprasījums pēc satelītu izmantošanas; aicina dalībvalstis paredzēt Satelītu centram lielāku budžetu un, jo īpaši ņemot vērā centra izmantošanu civiliem un militāriem mērķiem, uzskata, ka tas jāfinansē no ES budžeta;
77. atzinīgi vērtē Padomes prezidentvalsts Polijas centienus pārskatīt *ATHENA* mehānismu; mudina dalībvalstis pastiprināt centienus, lai panāktu vienošanos par kopīgu finansējumu; aicina dalībvalstis, pārskatot *ATHENA* mehānismu, apsvērt iespēju paplašināt to, lai nodrošinātu kopīgu finansējumu arī darbībām vai tādu darbību pārņemšanai, kas atbilst mērķim uzlabot izmaksu efektivitāti Eiropas aizsardzības nozarē, bet ko nevar finansēt no ES budžeta, it īpaši lai nodrošinātu kopīgu finansējumu nodrošinātajam aprīkojumam;

o

o o

78. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju priekšsēdētāja vietniecei / augstajai pārstāvei, Padomei, Komisijai, ES dalībvalstu parlamentiem, NATO Parlamentārajai asamblejai un NATO ģenerālsekretāram.